

Arrest

nr. 282 533 van 24 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de *“Beslissing van 2 november 2022 van het Consulaat in België, niet betekend aan verzoekster waarbij een verbintenis tot tenlasteneming niet conform wordt verklaard”*, van de beslissing van 13 december 2022 houdende de intrekking van een visum en van de beslissing tot teruggrijving van 13 december 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 13 december 2022 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa. Diezelfde dag wordt haar een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot terugdrijving gegeven. De beslissing tot terugdrijving luidt als volgt:

“Op 13 december 2022 om 10.46 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, (..)

de heer / mevrouw :

naam K. (..) voornaam C. M. (..)

geboren op X te Luebo geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer xxxxxxxx

afgegeven te MINAFFET op : 15.07.2022

houder van het visum nr. 050321436 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 23.11.2022 tot 23.11.2023 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel (cash geld - krediet- of bankkaarten) voor verblijf tot 04.03.2023 (datum terugkeerticket) bij familie te België. Er werd een garantverklaring (bijlage 3bis) opgesteld. Echter op basis van de gegevens in het “VIS” (Visum Information System) en de informatie verstrekt door de Belgische ambassade te Kinshasa welke het visum hebben afgeleverd was deze bijlage 3bis niet conform en werd deze dus niet aanvaard en gelegaliseerd. Deze bijlage 3bis heeft dus geen waarde. Betrokkene heeft hierop een bewijs van eigen financiële middelen voorgelegd om het visum te bekomen. Echter heden biedt zij zich bij de Belgische buitengrens aan zonder bestaansmiddelen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.”

2.Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er vooreerst op dat, en daargelaten de vraag of de beslissing van 2 november 2022 tot het niet aanvaarden van de tenlasteneming een aanvechtbare rechtshandeling is, ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vorderingen niet-ontvankelijk zijn tegen voornoemde beslissing van 2 november 2022 als tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van “het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek” worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat er gekozen werd om alle beslissingen aan te vechten gelet op de samenhang en om niet het risico te lopen dat bij een eventuele schorsing van de beslissing tot terugdrijving verzoekende partij alsnog zou teruggedreven worden omdat de beslissing tot intrekking van het visum blijft staan. De Raad wijst erop dat dit betoog geen afbreuk doet aan het gegeven dat – behoudens de beslissing tot terugdrijving – de overige beslissingen geen verwijderingsmaatregel of terugdrijvingsmaatregel zijn en de vordering hiertegen onontvankelijk is. Voorts oordeelt de Raad dat wat betreft het betoog inzake het mogelijke risico de verwerende partij gebonden is door de overwegingen die onlosmakelijk met het dictum verbonden zijn en deze overwegingen in essentie ook een weerslag hebben op de rechtsgeldigheid van het visum.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de *“beslissing van 2 november 2022 van het Consulaat (...) waarbij een verbintenis tot tenlasteneming niet conform wordt verklaard”* zodat het ook niet nodig is de Belgische Staat als vertegenwoordiger van de ambassade van België in Kinshasa in de zaak te betrekken.

Gelet op voorgaande is de vordering eveneens onontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 13 december 2022.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugdrijving op 24 december 2022. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partij voert volgende middelen aan en licht deze als volgt toe in het verzoekschrift:

“Uiteenzetting der middelen:

- *schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet*
- *schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *schending van artikel 34,4/2 van Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna “Visumcode”)*
- *schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.*
- *schending van het verbod op het nemen van arbitraire beslissingen*

Doordat de bestreden beslissingen 2 en 3 (zie boven) als volgt worden gemotiveerd:

“Betrokkene beschikt over geen financieel middel (cash geld - krediet of bankkaarten- voor verblijf tot 04.03.2023.(datum terugkeerticket) bij familie te België. Er werd een garantverklaring (bijlage 3bis) opgesteld. Echter op grond van de gegevens in het “VIS” (Visum Information System) en de informatie verstrekt door de Belgische ambassade te Kinshasa welke het visum hebben afgeleverd was deze bijlage 3bis niet conform en werd deze dus niet aanvaard en gelegaliseerd. Deze bijlage 3bis heeft dus geen waarde. Betrokkene heeft hierop een bewijs van eigen financiële middelen voorgelegd om het visum te bekomen. Echter heden biedt zij zich bij de Belgische buitengrens aan zonder bestaansmiddelen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken”.

- *Betreffende de beslissing tot NIET-CONFORM verklaring van de verbintenis tot tenlastneming van 13 oktober 2022 (beslissing 1)*

Bij nazicht van de stukken van het administratief dossier alsook van de documenten die werden voorgelegd door de garant moet blijken dat er op het niveau van het Belgische consulaat in Kinshasa

sprake moet zijn van een ernstige vergissing/nalatigheid bij het nazien van de geldigheidsvereisten van de verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis).

Er wordt immers door de verantwoordelijke van de Belgische Ambassade aangeduid dat de verbintenis tot tenlasteneming dd. 13 oktober 2022 NIET CONFORM is omdat deze verklaring.....en dit wordt in fine handgeschreven toegevoegd..... "is getekend door twee personen".

De twee handtekeningen betreffen inderdaad die van Mevrouw (..) dochter van verzoekster en die van haar echtgenoot, de heer (..).

Het is normaal dat de echtgenoot van de tenlasteneemster ook tekent omdat zij getrouwd is onder gemeenschap van goederen met de heer (..).

Het spreekt uiteraard voor zich dat bij het aangaan en ondertekenen van een verbintenis tot tenlasteneming de gehele financiële draagkracht van de tenlastenemer en zijn of haar gezin in aanmerking wordt genomen.

Deze familiale situatie werd ten gepaste tijde uitvoerig gedocumenteerd tijdens de afwikkelingen van de visumaanvraag op het Belgische Ambassade in Kinshasa.

Het is daarbij evenwel niet aanvaardbaar dat de verantwoordelijke van het de Ambassade zomaar een grond van niet-conformiteit inroept en deze met de hand toevoegt terwijl deze geenszins op het standaardformulier is voorzien, wettelijk niet is voorgeschreven en evenmin als pertinent voorkomt. Er wordt zodoende een voorwaarde aan de wet toegevoegd die niet is voorzien.

Het feit dat op aleatoire en niet-gefundeerde wijze plots wordt gesteld dat de verbintenis tot tenlasteneming niet-conform is louter omdat zij door twee personen werd ondertekend kan op geen enkele wijze de geldigheid van deze verklaring in het gedrang brengen.

De verantwoordelijke persoon op het Belgische ambassade te Kinshasa heeft onterecht geoordeeld dat de verbintenis tot tenlasteneming NIET CONFORM is waarmee deze persoon eigenlijk de vraag naar de vereiste financiële middelen in hoofde van de visumaanvrager weer op tafel legde terwijl dit punt juist was opgevangen door een verbintenis tot tenlasteneming die als "AANVAARD" diende te worden afgestempeld.

Deze beslissing van "NIET CONFORM" werd uiteindelijk door de verantwoordelijke van de Belgische ambassade niet voor kennisgeving voorgelegd aan verzoekster zodat zij niet in staat werd gesteld kennis te nemen van de wettelijk daartoe voorziene beroepsmogelijkheden die zij kan uitoefenen voor uw Raad tegen de tussengekomen beslissing.

Hoewel de beslissing dus genomen werd op 2 november 2022 doch er geen kennisgeving van werd gedaan aan verzoekster is de wettelijke beroepsstermijn van dertig dagen thans niet verstreken en ziet verzoekster zich dus ertoe gerechtigd en gedwongen de gegrondheid van deze beslissing aan te vechten in het kader van huidig verzoekschrift.

Het document in kwestie is inderdaad blanco wat betreft de datum en identiteit van de persoon inzake de kennisgeving van de beslissing tot niet-conformiteit van de verbintenis tot tenlasteneming. ("Ik, ongetekende (identiteit en hoedanigheid van de overheid en stempel), heb op..... kennis gegeven van de beslissing"

Het is verwerende partijen daarbij geheel niet onbekend dat Mevrouw K. (..) in 2017 en 2019 ook op dezelfde wijze drie maal naar België was gekomen voor enkele weken, nl. op grond van een verbintenis tot tenlasteneming die toen ook werd ondertekend door dezelfde personen waarbij ook twee handtekeningen werden geplaatst. (Zie bijlage 5 en 6)

Gelet op het voorgaande meent verzoekster dat ten onterechte werd overgegaan tot de het nemen van een beslissing tot intrekking van haar visum (beslissing 2) als van een beslissing tot terugdrijving (beslissing 3), met alle kwalijke gevolgen vanden voor haarzelf en haar familie die niets meer verlangden dan met hun moeder/grootmoeder de kerstdagen in België door te brengen.

Er was en is in casu wel degelijk sprake van een conforme en geldige verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door Mevrouw (..) en dier echtgenoot ten gunste van haar moeder/schoonmoeder, Mevrouw (..).

Mocht uw Raad menen dat de beslissing tot niet conform verklaring geldig is en/of niet meer vandaag voor uw Raad kan worden aangevochten dan dienen de volgende bedenkingen zich op:

De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissingen 2 en 3 stelt, eigenaardig genoeg, dat nadat de verbintenis tot tenlasteneming niet conform werd verklaard "Betrokkene hierop een bewijs van eigen financiële middelen voorgelegd (heeft) om het visum te bekomen. Echter heden biedt zij zich bij de Belgische buitengrens aan zonder bestaansmiddelen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken".

Bij navraag (raadpleging VIS en informatie verstrekt door Belgische ambassade in Kinshasa) naar aanleiding van de controle en aanhouding van verzoekster aan de Belgische/EU grens moest blijken dat verzoekster het visum in kwestie had bekomen op grond van het voorleggen van het bestaan van afdoende financiële middelen.

Het is immers, zoals dat het geval was bij de visum aanvragen van verzoekster in 2017 en 2019, een courante praktijk dat een visum aanvraag, ook al gaat deze gepaard met een verbintenis tot tenlasteneming, blijkbaar ook stukken moeten bevatten omtrent de financiële situatie van de aanvrager. Verzoekster had dus haar visum aanvraag begeleid van meerdere eigendomsakten van onroerende goederen etc.. op grond waarvan het kwestieuze visum aan verzoekster alsnog kon worden afgeleverd door de Belgische ambassade in Kinshasa, nu deze – geheel onterecht – geoordeeld had dat de verbintenis tot tenlasteneming niet conform was.

Over deze informatie blijken uiteindelijk ook de Belgische grensautoriteiten op de luchthaven Zaventem te beschikken toen zij verzoekster ondervroegen.

Nochtans, en niettegenstaande deze financiële garanties, dringen de grensautoriteiten op 13 december 2022 bij verzoekster aan op het voorleggen van bewijzen van het voorhanden zijn van bestaansmiddelen volgens de geldende richtbedragen (45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier) om uiteindelijk tot afwezigheid hiervan te besluiten en het visum in te trekken.

Het gegeven dat verzoekster geen bewijs kon leveren dat zij over effectief en cash geld beschikte aan de grens vloede louter en alleen voort uit het feit dat zij er met recht en rede van overtuigd was dat het visum haar was toegekend op grond van een geldige verbintenis tot tenlasteneming door haar dochter en schoonzoon, zoals dat in 2017 en 2019 het geval was geweest, nu zij inderdaad in casu nooit op geldige werd ingelicht van het feit dat deze verbintenis tot tenlasteneming niet in orde was - quod certe non – volgens de niet nader geïdentificeerde verantwoordelijke van de Belgische ambassade in Kinshasa.

Bovendien had verzoekster aan de Belgische ambassade reeds zelf proprio motu bewijzen van afdoende financiële middelen voorgelegd, op grond waarvan uiteindelijk, doch zonder dat verzoekster hiervan werd ingelicht, het kwestieuze visum kon worden afgeleverd.

Op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat in casu niet mocht worden overgegaan tot een intrekking van de het visum nu de kwestieuze verbintenis tot tenlasteneming als geldig diende te worden beschouwd en er bovendien bewijzen werden voorgelegd van het voorhanden zijn van afdoende financiële middelen in hoofde van verzoekster.

Zodat, op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat de drie thans bestreden beslissingen niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd en derhalve dienen te worden vernietigd.”

3.3. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoekende partij de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd met toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat zij niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen. De concrete vaststellingen die in dit verband worden gedaan, worden ook toegelicht.

Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepaling wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.4. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de vaststelling dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken en meent dat de verwerende partij onterecht stelt dat de verbintenis tot tenlasteneming niet geldt.

In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bijgevolg inhoudelijk bekritiseert voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gesteund is op het volgende motief:

“(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel (cash geld - krediet- of bankkaarten) voor verblijf tot 04.03.2023 (datum terugkeerticket) bij familie te België. Er werd een garantverklaring (bijlage 3bis) opgesteld. Echter op basis van de gegevens in het "VIS" (Visum Information System) en de informatie verstrekt door de Belgische ambassade te Kinshasa welke het visum hebben afgeleverd was deze bijlage 3bis niet conform en werd deze dus niet aanvaard en gelegaliseerd. Deze bijlage 3bis heeft dus geen waarde. Betrokkene heeft hierop een bewijs van eigen financiële middelen voorgelegd om het visum te bekomen. Echter heden biedt zij zich bij de Belgische buitengrens aan zonder bestaansmiddelen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken."

De bestreden beslissing tot terugdrijving is gestoeld op artikel 3, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;;

(...)"

Artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten toch wordt teruggedreven wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

3.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de grenspolitie vaststelt dat verzoekende partij zich aan de grens aanbiedt zonder in bezit te zijn van bestaansmiddelen. Zij blijkt wel over een verbintenis tot tenlasteneming te beschikken. Raadpleging van het VIS-systeem leert de grenspolitie echter dat de verbintenis tot tenlasteneming door de ambassade niet aanvaard werd als bewijs van bestaansmiddelen omdat deze verbintenis niet conform zou zijn daar zij ondertekend werd door twee personen. Het visum werd evenwel afgeleverd omdat verzoekende partij ook het bewijs van eigen bestaansmiddelen had voorgelegd. Dit wordt nog eens bevestigd door de ambassade via mail op 13 december 2022.

Uit het betoog in het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekende partij stelt niet op de hoogte te zijn gesteld van het gegeven dat de verbintenis tot tenlasteneming niet conform was en dus niet aanvaard werd, zie meer specifiek p.6 e.v. van het verzoekschrift:

"Deze beslissing van "NIET CONFORM" werd uiteindelijk door de verantwoordelijke van de Belgische ambassade niet voor kennisgeving voorgelegd aan verzoekster zodat zij niet in staat werd gesteld kennis te nemen van de wettelijk daartoe voorziene beroepsmogelijkheden die zij kan uitoefenen voor uw Raad tegen de tussengekomen beslissing." en: "Bij navraag (raadpleging VIS en informatie verstrekt door Belgische ambassade in Kinshasa) naar aanleiding van de controle en aanhouding van verzoekster aan de Belgische/EU grens moest blijken dan verzoekster het visum in kwestie had bekomen op grond van het voorleggen van het bestaan van afdoende financiële middelen.

Het is immers, zoals dat het geval was bij de visum aanvragen van verzoekster in 2017 en 2019, een courante praktijk dat een visum aanvraag, ook al gaat deze gepaard met een verbintenis tot tenlasteneming, blijkbaar ook stukken moeten bevatten omtrent de financiële situatie van de aanvrager. Verzoekster had dus haar visum aanvraag begeleid van meerdere eigendomsakten van onroerende goederen etc.." alsook: "had verzoekster aan de Belgische ambassade reeds zelf proprio motu bewijzen van afdoende financiële middelen voorgelegd."

Haar betoog komt er in essentie op neer dat zij erop mocht vertrouwen dat de verbintenis tot tenlasteneming in orde was. Pas door de thans bestreden beslissing en na inzage in de stukken van het administratief dossier heeft zij vastgesteld dat de verbintenis tot tenlasteneming toch niet aanvaard was. De Raad ontwaart op het eerste gezicht geen gegevens in het administratief dossier waaruit kan blijken dat verzoekende partij bij de afgifte van het visum wist dat de verbintenis tot tenlasteneming niet aanvaard werd en dat het visum afgeleverd werd omdat zij ook het bewijs van eigen bestaansmiddelen had geleverd. Zoals de verzoekende partij ook aangeeft werd het niet conform verklaren van de verbintenis tot tenlasteneming haar niet ter kennis gebracht. Immers is het daartoe voorziene vak op het desbetreffende formulier niet ingevuld.

Dat verzoekende partij voorts er niet onterecht op mocht vertrouwen dat de verbintenis tot tenlasteneming in orde was blijkt ook uit het feit – zoals zij aangeeft in het verzoekschrift en de bijgevoegde stukken – dat eenzelfde verbintenis tot tenlasteneming – met name ook ondertekend door (dezelfde) twee personen – in 2017 wel aanvaard werd door de ambassade.

Nu op het eerste gezicht niet blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte was van het feit dat de verbintenis tot tenlasteneming niet aanvaard was en aldus niet is aangetoond dat zij er niet op mocht vertrouwen dat de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen via de verbintenis tot tenlasteneming vervuld was, is het op het eerste gezicht kennelijk onredelijk van het bestuur om te beslissen tot teruggrijping van verzoekende partij omdat de verbintenis tot tenlasteneming niet aanvaard wordt en zij geen bestaansmiddelen heeft.

3.7. De repliek in de nota met opmerkingen doet aan voorgaande op het eerste gezicht geen afbreuk. De verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij niet op de hoogte was van het feit dat de verbintenis tot tenlasteneming geweigerd was maar meent dat het aan verzoekende partij toekwam om zich te vergewissen van de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming vooraleer zij haar reis naar België aanvatte. De Raad kan deze zienswijze op het eerste gezicht niet volgen. Zoals hoger reeds gesteld werd aan verzoekende partij het visum afgeleverd waarbij zij bij de aanvraag eenzelfde verbintenis tot tenlasteneming had neergelegd als degene die in 2017 wél aanvaard werd voor het toentertijd afgeleverde visum. Er lagen voor verzoekende partij geen indicaties voor dat zij er niet op mocht vertrouwen dat de ambassade de verbintenis tot tenlasteneming ook deze keer zou aanvaarden. Het komt *in casu* niet aan verzoekende partij toe – wanneer haar het gevraagde visum wordt afgeleverd – zich alsnog in verbinding te stellen met de ambassade om te checken welke stukken de ambassade al dan niet heeft weerhouden voor de afgifte van het visum.

3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het middel ernstig is is het niet vereist de andere onderdelen van het/de middel(en) verder te onderzoeken.

4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het is een evidentie dat een beslissing die geen rekening houdt met alle relevante elementen en die ertoe leidt dat de verzoekende partij teruggedreven wordt en als gevolg heeft dat ze haar familie niet kan bezoeken een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip '*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*' niet verenigbaar is met de vereiste dat een verzoekende partij moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt *in casu* – rekening houdend met de specificiteit van voorliggende zaak – aangenomen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2022 tot teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

S. DE MUYLDER